

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/146/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121489609
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miriam Kamenská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6121489609.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Miriam Kamenskej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a JUDr. Martiny Holecovej v právnej veci žalobcu JUDr. Ondrej Zachar, so sídlom kancelárie správcu Horná 65/A, 974 01 Banská Bystrica, správca úpadcu esp dk, s.r.o., so sídlom Západ 1843/51, 028 01 Trstená, IČO: 47 420 022, v konaní zast. JUDr. Ján Vinarčík, advokát, so sídlom kancelárie Pod rybou 5, 974 01 Banská Bystrica proti žalovanému Michal Bulla, miesto podnikania I. Olbrachta 1151/59, 028 01 Trstená, IČO: 46 096 817, v konaní zast. Mgr. Roman Kobella, advokát, so sídlom kancelárie Radlinského 1730, 026 01 Dolný Kubín o zaplatenie 19.242,06 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Okresného súdu Námestovo č.k. 7Cb/20/2022-137 zo dňa 21. apríla 2023, takto

rozhodol:

Rozhodnutie Okresného súdu Námestovo č.k. 7Cb/20/2022-137 zo dňa 21. apríla 2023 v napadnutom výroku II. a výroku III. **z r u š u j e a v e c v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie 6.042,06 Eur s úrokom z omeškania 9% ročne od 11.08.2017 do zaplatenia a v časti o zaplatenie 2.640,- Eur s úrokom z omeškania 9% ročne od 11.08.2017 do zaplatenia zastavil. Vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 10.560,- Eur s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 5.280,- Eur od 18.09.2018 do zaplatenia a zo sumy 5.280,- Eur od 18.01.2019 do zaplatenia a paušálne náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 7,98 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou postúpenou z upomínacieho súdu sa žalobca od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 19.242,06 Eur s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 2.540,- Eur od 11.08.2017 do zaplatenia, zo sumy 6.042,08 Eur od 21.07.2018 do zaplatenia, zo sumy 5.280,- Eur od 18.09.2018 do zaplatenia a zo sumy 5.280,- Eur od 18.01.2019 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur s tým, že úpadca Kúpnou zmluvou zo dňa 17.08.2015 nadobudol do svojho výlučného vlastníctva od predávajúceho SZAP, s.r.o., Žilina, IČO: 44 943 385 nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v okrese Tvrdošín, obci a k.ú. A., zapísané na LV č. XXXX ako stavba: Autoumyvárka súpisné číslo XXXX, postavená na pozemkoch C KN parcela č. 1424/209 a C KN parcela č. 1424/210 a pozemky: C KN parcela č. 1424/198 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 122 m², C KN parcela č. 1424/199 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 78 m², C KN parcela č. 1424/209 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 9 m², C KN parcela č. 1424/210 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 250 m², C KN parcela č. 1424/211 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 30 m². Pôvodným vlastníkom nehnuteľností bola spoločnosť P&G group s.r.o., Trstená, IČO: 43 871 143, ktorá uzatvorila so žalovaným dňa 05.02.2013 Zmluvu o nájme nebytových priestorov (kaviareň a bar), ktorej predmetom bolo odplátne užívanie nebytových priestorov vo výmere 168m², nachádzajúcich sa

na I. nadzemnom podlaží budovy autoumyvárky súp. číslo XXXX a žalovaný sa zaviazal platiť mesačné nájomné vo výške 700,- Eur s DPH v štvrtročných splátkach vopred, ktoré štvrtročné splátky vo výške 2.100,- Eur s DPH boli splatné vždy 15. kalendárny deň v prvom mesiaci štvrťroka predchádzajúceho štvrťroka, za ktorý sa platí štvrtročné nájomné, pričom zmluvné strany dohodli, že v nájomnom nie sú zahrnuté služby, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním nebytového priestoru a ktoré bol žalovaný povinný uhrádzať osobitne. Pôvodný vlastník uzatvoril so žalovaným v rovnaký deň aj Zmluvu o nájme nebytových priestorov (fitnesscentrum), ktorej predmetom bolo odplatné užívanie nebytových priestorov vo výmere 188 m², nachádzajúcich sa na II. nadzemnom podlaží budovy autoumyvárky súp. číslo XXXX a žalovaný sa zaviazal platiť mesačné nájomné vo výške 402,- Eur s DPH v pravidelných štvrtročných splátkach vopred, ktoré štvrtročné splátky vo výške 1.206,- Eur s DPH boli splatné vždy 15. kalendárny deň v prvom mesiaci daného štvrťroka predchádzajúceho štvrťroka, za ktorý sa platí nájomné, pričom zmluvné strany dohodli, že v nájomnom nie sú zahrnuté služby, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním nebytového priestoru a ktoré bol žalovaný povinný uhrádzať osobitne. Nájomný vzťah na základe obidvoch Zmlúv bol dohodnutý na dobu určitú od 01.03.2013 do 01.03.2018. Keďže žalovaný aj po ukončení nájmu užíval priestory kaviarne, baru a fitnesscentra, Zmluvy sa v zmysle § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka obnovili za tých istých podmienok, za akých boli dojednané pôvodne, a preto bol úpadca oprávnený ďalej účtovať nájomné, ako aj služby spojené s nájmom. Úpadca vystavil žalobcovi nasledovné faktúry: č. 1017011 zo dňa 31.07.2017 na sumu 3.960,- Eur, splatná dňa 10.08.2017; č. 1018008 zo dňa 30.06.2018 na sumu 6.042,06 Eur, splatná dňa 20.07.2018; č. 1018010 zo dňa 10.09.2018 na sumu 5.280,- Eur, splatná dňa 17.09.2018; č. 1018019 zo dňa 31.12.2018 na sumu 5.280,- Eur, splatná dňa 17.01.2017. Žalovaný čiastočne uhradil faktúru č. 1017011 vo výške 1.320,- Eur.

3. Žalobca následne zobral žalobu čiastočne späť a domáhal sa proti žalovanému zaplata 10.560,- Eur s príslušenstvom ako odplaty za užívanie nebytových priestorov za obdobie máj až august 2018, ktorú úpadca vyúčtoval faktúrou č. 1018010 a za obdobie september až december 2018, ktorú úpadca vyúčtoval faktúrou č. 1018019, pričom žalobca si túto odplatu uplatňoval titulom nájomného a v prípade, že by súd prvej inštancie dospel k záveru, že nájomný vzťah medzi úpadcom a žalovaným neexistoval, tak titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

4. Žalovaný namietal, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, pretože nájomný vzťah zanikol uplynutím určitej doby dňa 01.03.2018 a pokiaľ by si žalobca uplatnil platbu za užívanie nebytových priestorov titulom bezdôvodného obohatenia, vzniesol námietku premlčania. Podľa žalovaného právo na plnenie za užívanie nebytových priestorov za obdobie mesiacov máj až december 2018 bolo žalobcom uplatnené až na pojednávaní dňa 13.02.2023, kedy žalobca fakticky zmenil žalobu, pretože zmenil rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok. Žalovaný sa bránil aj tým, že v období od mája do augusta 2018 úpadca nebol vlastníkom nebytových priestorov, vlastníkami boli fyzické osoby B. A. C. a D. E., každý v podiele 1 a v uvedenom období žalovaný užíval nebytové priestory za podmienok, ktoré ústne dohodol s konateľom úpadcu JUDr. Tiborom Prokšom a tomu aj zaplatil odplatu za užívanie nebytových priestorov.

5. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že neakceptoval žalovaným vznesenú námietku premlčania, keď poukázal na to, že žalobca už v žalobe uvádzal, že si voči žalovanému uplatňuje nájomné za nebytové priestory po dni 01.03.2018 a že si voči žalovanému uplatňuje aj faktúru č. 101801 na sumu 5.280,- Eur, v ktorej texte je uvedené „Prenájom nebytových priestorov podľa zmluvy za obdobie máj - august 2018“ a faktúru č. 1018019 na sumu 5.280,- Eur, v ktorej texte je uvedené „Prenájom nebytových priestorov podľa zmluvy za obdobie september - december 2018“. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobca si nárok na zaplata 10.560,- Eur titulom nájomného za užívanie nebytových priestorov žalovaným v období september - december 2018 uplatnil už žalobou doručenou upomínaciemu súdu dňa 30.09.2021 a na pojednávaní dňa 13.02.2023 len doplnil svoje skutkové tvrdenia, resp. skôr právnu kvalifikáciu uplatneného nároku. Táto právna kvalifikácia však nie je zmenou žaloby, pretože zmenou žaloby by mohla byť len zmena skutkových tvrdení, na základe ktorých si žalobca uplatnil svoj nárok, tú však žalovaný (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť „žalobca“) na uvedenom pojednávaní nezmenil. V zásade sa žalobca od začiatku voči žalovanému domáhal svojho nároku zo skutkovo rovnakých dôvodov, len vzhľadom na to, že žalovaný namietal voči žalobe neexistenciu nájomného vzťahu, žalobca tvrdil, že voči žalovanému si uplatňuje buď nájomné alebo vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd nie je viazaný právnu kvalifikáciou žalobcu, ale len skutkovými okolnosťami, na ktorých založil žalobu a podľa súdu prvej inštancie skutkové okolnosti žalobca nezmenil. Keďže premlčacia lehota v obchodno-právnych vzťahoch je 4-ročná, právo za obdobie

septembra až decembra 2018, či už na zaplatenie nájomného alebo vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov, nemôže byť premlčané, pretože žaloba bola žalobcom podaná dňa 30.09.2021.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že nebytové priestory, ktoré boli predmetom Zmluvy o nájme nebytových priestorov (kaviareň a bar) zo dňa 05.02.2013 a Zmluvy o nájme nebytových priestorov (fitnescentrum) zo dňa 05.02.2013, žalovaný užíval aj po skončení platnosti týchto nájomných zmlúv, t.j. po dni 01.03.2018 a aj v období, za ktoré si žalobca uplatňuje nájomné. Súd prvej inštancie s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.12.2018, sp. zn. 3Obdo/34/2018, zverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu č. 5/2019, usúdil, že konkludentné predĺženie nájmu bolo vylúčené. Žalovaný tak po skončení dohodnutej doby nájmu užíval dotknuté nebytové priestory bez právneho dôvodu, a teda žalovaný sa na úkor úpadcu ako oprávneného držiteľa nehnuteľnosti bezdôvodne obohatil, a preto bol povinný toto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať. Keďže bezdôvodné obohatenie spočívalo vo výkonoch, musel žalovaný poskytnúť žalobcovi peňažnú náhradu, pričom súd prvej inštancie považoval za preukázané, že nájomné dohodnuté v nájomných zmluvách zo dňa 05.02.2013, bolo nájomným obvyklým a preto je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov bez právneho dôvodu peňažnú sumu v rovnakej výške, aké bolo dohodnuté nájomné. Aj keď v čase, za ktorý si žalobca uplatňoval nájomné, resp. vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov, boli v katastri nehnuteľností evidovaní ako vlastníci nehnuteľnosti B. A. C. v podiele 1 a D. E. v podiele 1, zo Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 10.03.2016 uzavretej medzi úpadcom ako dlžníkom a B. A. C. a D. E. ako veriteľmi vyplývalo, že oprávneným držiteľom nehnuteľnosti ostal úpadca a s poukazom na § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako oprávnený držiteľ nadobudol aj právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

7. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania považoval za nepreukázané tvrdenie žalovaného o uzavretí ústnej nájomnej zmluvy a platenie nájomného za rok 2018 priamo do rúk konateľa úpadcu JUDr. Tibora Prokšu, keď žalovaný síce navrhol vykonať dôkaz výsluchom B. A. C. ako svedka, ale na druhom pojednávaní uviedol, že na tomto návrhu netrvá. Naproti tomu svedok F. G. G., ktorého navrhol vypočuť žalobca a ktorý je druhým konateľom úpadcu, uviedol o tom, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by v roku 2018 B. A. C. uzatvoril nejakú zmluvu o znížení nájomného za prenajaté priestory so žalovaným a nemá ani žiadnu vedomosť o tom, že by žalovaný niekedy zaplatil nájomné do rúk konateľa JUDr. Tibora Prokšu. Svedok ani z účtovníctva nezistil, že by boli nejaké úhrady nájomného vykonané do rúk konateľa JUDr. Tibora Prokšu a ani JUDr. Tibor Prokša svedkovi o tom nikdy nepovedal. Žalobca tiež súdu prvej inštancie predložil čestné vyhlásenie H. I., ekonómky úpadcu, ktorá potvrdila, že nemá žiadnu vedomosť o akejkolvek dohode medzi žalovaným ako nájomcom a konateľom úpadcu JUDr. Tiborom Prokšom a tiež uviedla, že nikto ju nikdy vyžiadal vykonať účtovný zápis z takejto dohody, ani jej neposkytol v danom smere akékoľvek účtovné doklady.

8. Súd prvej inštancie vzhľadom na to, že obranu žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú, zaviazal žalovaného, aby žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatil 10.560,- Eur s príslušenstvom, keď súd prvej inštancie za prvý deň omeškania žalovaného považoval deň nasledujúci po splatnosti faktúr č. 1018010 a č. 1018019, a to napriek tomu, že v ich texte je uvedené, že ide o platbu za prenájom nebytových priestorov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že faktúra, ktorá je z účtovného hľadiska účtovným a daňovým dokladom, má z právneho hľadiska povahu výzvy na splnenie záväzku, a teda úpadca dorúčením faktúr žalovanému, vyzval žalovaného na splnenie záväzku zaplatiť odplatu za užívanie nebytových priestorov a úpadca tým fakticky „zosplatnil“ aj svoju pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaný bol povinný v každom prípade zaplatiť odplatu za užívanie nebytových priestorov a to či už titulom nájomného alebo bezdôvodného obohatenia.

9. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol tak, že ju priznal žalobcovi, keď ku dňu vyhlásenia rozhodnutia žalobcovi priznané právo aj s príslušenstvom bolo v sume 14.807,79 Eur, vo zvyšnej časti súd prvej inštancie konanie zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby, čo sa považuje za procesné zavinenie žalobcom, a teda žalobca mal úspech v rozsahu 53,99 %, žalovaný v rozsahu 46,01 % a čistý úspech žalobcu bol 7,98 %

10. V zákonom stanovenej lehote podal žalovaný proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II. a výroku III. odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) zákona č.

160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a teda z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a uloží žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

11. Žalovaný mal v odvolaní za to, že žalobca si riadne, úplne a určite uplatnil nárok na zaplatenie odplaty za užívanie nebytových priestorov v období máj až december 2018 až na pojednávaní konanom dňa 13.02.2023, a teda žalobca až dňa 13.02.2023 a až po tom, ako ho k tomuto vyzval konajúci súd, uniesol bremeno substancovania, na základe ktorého bol riadnym a úplným spôsobom vymedzený predmet konania. Žalobca dňa 13.02.2023 podstatne doplnil rozhodujúce skutočnosti tvrdené v žalobe, čím v zmysle § 140 ods. 2 CSP došlo zo strany žalobcu k návrhu na zmenu žaloby. Až splnenie povinností substancovania žalobcom na pojednávaní dňa 13.02.2023 umožnilo žalovanému využiť prostriedok procesnej obrany vo forme vznesenia námietky premlčania. Žalovaný má teda za to, že k riadnemu uplatneniu nároku žalobcu došlo až po uplynutí 4-ročnej obchodno-právnej premlčacej lehoty, keďže premlčacia lehota „najmladšieho“ nároku žalobcu za mesiac december 2018 uplynula 01.01.2023, nakoľko právo na peňažné plnenie za mesiac december 2018 sa prvý raz mohlo vykonať 01.01.2019. Podľa žalovaného dňa 13.02.2023 v súvislosti s naplnením povinnosti substancovania zo strany žalobcu došlo k návrhu na zmenu žaloby, o ktorom však súd prvej inštancie nerozhodol. Nerozhodnutím o pripustení (nepripustení) zmeny žaloby súd prvej inštancie mal pokračovať v pôvodnej žalobe, t.j. nemal pri rozhodovaní vo veci prihliadať na skutočnosti produkované žalobcom na pojednávaní dňa 13.02.2023.

12. Žalovaný v odvolaní odmietol zistenie súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca v žalobnom návrhu uvádza „že si voči žalovanému uplatňuje nájomné za nebytové priestory po dni 01.03.2018“. Žiadne takéto tvrdenie žalobcu sa v jeho žalobnom návrhu nenachádza. Žalobca v žalobnom návrhu len uvádza, že na základe Zmluvy o nájme nebytových priestorov (kaviareň a bar) zo dňa 05.02.2013 a Zmluvy o nájme nebytových priestorov (fitness centrum) zo dňa 05.02.2013 vystavila spoločnosť esk dk, s.r.o. žalobcovi faktúry, ktoré žalobca identifikoval číslom faktúry, dátumom vystavenia, dátumom splatnosti a sumou. Žaloba žalobcu je tak zaťažená vadou neunesenia bremena substancovania, keďže v žalobe absentuje nevyhnutná konkretizácia požadovaných jednotlivých plnení čo do dôvodu, obdobia a výšky. Až na pojednávaní dňa 13.02.2023 žalobca na výzvu súdu prvej inštancie explicitne podstatne doplnil rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyplynulo, že sa domáha peňažných plnení za spotrebu elektrickej energie, vodné a stočné za obdobie máj 2017 - jún 2018, peňažných plnení za teplú vodu za obdobie október 2015 - október 2018 a taktiež že sa domáha nájomného za obdobie máj - júl 2017 a máj - december 2018. Z takto konkretizovaných nárokov žalobcu, t.j. rôzne nároky za obdobie 2015 - 2018, je tiež nepochybné, že v žalobe sa nemôže nachádzať tvrdenie žalobcu, že „si voči žalovanému uplatňuje nájomné za nebytové priestory po dni 01.03.2018“.

13. Žalovaný v odvolaní nesúhlasil so stanovením počiatku omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti faktúr č. 101801 a č. 1018019, keď z označených faktúr nie je zrejmé, akých nebytových priestorov sa vyúčtovanie nájomného týka a na základe ktorej zmluvy a taktiež ani výška fakturovaného nájomného nekorešponduje so Zmluvou o nájme nebytových priestorov (kaviareň a bar) zo dňa 05.02.2013 a Zmluvou o nájme nebytových priestorov (fitness centrum) zo dňa 05.02.2013 a faktúry nekorešpondujú so Zmluvami ani čo do splatnosti nájomného. Žalovaný má za to, že faktúry nemôžu byť relevantným podkladom pre stanovenie prvého dňa omeškania žalovaného.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Podľa žalobcu z podaného žalobného návrhu expressis verbis vyplýva, že si uplatňuje okrem iného aj nájomné za prenajaté nebytové priestory vyúčtované faktúrou č. 1018010, čo je obdobie máj – august 2018 a faktúrou č. 1018019, čo je obdobie september – december 2018, a teda na pojednávaní dňa 13.02.2023 nedošlo k zmene žaloby z hľadiska akýchkoľvek rozhodujúcich skutočností čo do výšky a dôvodu nároku, t.j. nájomného, avšak pre prípad, že súd prvej inštancie dospeje k záveru, že v danom období, napriek užívaniu prenajatých priestorov, už nájomný vzťah medzi stranami neexistuje, tak si uplatňuje nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Skutkové okolnosti, na ktorých bola postavená žaloba, sa nezmenili, zostali rovnaké, t.j. užívanie prenajatých priestorov.

15. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný vyhotovené faktúry za prenájom prijal, tieto nenamietal v odpore, ani v replike a dokonca ani na pojednávaniach nenamietal ich výšku, len premlčanie a vecnú legitimitáciu žalobcu. V danom prípade je relevantné zobrať do úvahy, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný užíval nebytové priestory aj po skončení dohodnutej doby nájmu a aj v čase, ktorý si žalobca uplatnil nájomné, užíval prenajaté priestory bez právneho dôvodu, čo žalobca taktiež nijakým spôsobom v konaní nenamietal a v prípade náhrady za užívanie nebytových priestorov možno za primeranú peňažnú náhradu považovať obvyklé nájomné, za ktoré sa obdobné nebytové priestory dali prenajať v rovnakom čase a mieste, čo žalovaný taktiež nijakým spôsobom nerozporoval. V danej súvislosti je potrebné poukázať taktiež na časový odstup od uzatvorenia uvedených nájomných zmlúv do uplatnenia bezdôvodného obohatenia.

16. Súd prvej inštancie dňa 17.07.2023 žalovanému ako odvolateľovi s poukazom na § 374 ods. 1 CSP doručoval vyjadrenie žalobcu k odvolaniu. Písomnosti boli doručené dňa 01.08.2023 do elektronickej schránky zástupcu žalovaného (§ 110 ods. 1 CSP), žalovaný sa už vo veci nevyjadril.

17. Súd prvej inštancie dňa 05.09.2023 predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu odvolaciemu.

18. Krajský súd v Žiline dňa 27.09.2023 s poukazom na § 470, § 471c, § 40, § 34 ods. 1, § 34 ods. 2 písm. b), § 22 a § 43 ods. 2 CSP postúpil spis Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu príslušnému na rozhodnutie o odvolaní.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici s postúpením nesúhlasil a dňa 06.10.2023 podľa § 43 ods. 2 CSP predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako spoločne nadriadenému súdu na rozhodnutie o príslušnosti v spore o príslušnosť.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 1Ndob/91/2023 zo dňa 30.04.2024, právoplatným dňa 22.05.2024, rozhodol, že na konanie a rozhodnutie o odvolaní je príslušným Krajský súd v Banskej Bystrici.

21. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací vec prejednal podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť, pretože zistené nedostatky v procesnom postupe súdu prvej inštancie nemožno v konaní pred odvolacím súdom napraviť.

22. Podľa § 139 CSP žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

23. Podľa § 140 ods. 1 CSP zmenou žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

24. Podľa § 140 ods. 2 CSP zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe.

25. Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

26. Žalovaný v odvolaní súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávne rozhodol o žalovaným uplatnenej námietke premlčania, keďže až splnenie povinnosti substancovania žalobcom na pojednávani dňa 13.02.2023 umožnilo žalovanému vzniesť námietku premlčania žalobcom uplatnených nárokov na peňažné plnenie za užívanie nebytových priestorov v období máj až december 2018, pričom žalovaný mal za to, že v súvislosti s naplnením povinnosti substancovania žalobcom na pojednávani dňa 13.02.2023 došlo k návrhu žalobcu na zmenu žaloby, o ktorom návrhu však súd prvej inštancie procesne nerozhodol.

27. K dispozičným procesným úkonom žalobcu patrí podľa § 139 CSP aj možnosť počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu. Zmenou žaloby je podľa § 140 ods. 1 CSP návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je však podľa § 140 ods. 2 CSP i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Civilný sporový poriadok teda za zmenu žaloby považuje aj podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných

v žalobe, ktorej explicitná úprava v predošlom procesnom kódexe Občianskeho súdneho poriadku absentovala. Tento legislatívny posun sa odvíja od súdnej praxe, ktorá ustálila, že za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré uviedol v žalobe (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Obdo V/19/2007 zo dňa 31.07.2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/4/2021 z 28.04.2022 publikované pod R 3/2023). Zmena žaloby v civilnom sporovom konaní preto môže byť nielen kvantitatívna, kedy sa rozširuje uplatnené právo alebo kvalitatívna, kedy sa uplatňuje iné právo, ale zmenou žaloby v civilnom sporovom konaní je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdých v žalobe.

28. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že toto súdne konanie začalo návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní podaným žalobcom dňa 28.09.2021 (§ 3 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z.), keď takýto dátum vyplýva z Potvrdenia o prijatí návrhu, nachádzajúceho sa na č.l. 11 listinnej podoby spisu. Upomínacie konanie je alternatívnym spôsobom uplatňovania peňažných nárokov k postupu podľa Civilného sporového poriadku, pričom príslušnosť súdu, postup súdu a postup strán sporu v upomínacom konaní upravuje zákon č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní. Hoci pre upomínacie konanie zákonodarca prijal samostatnú právnu úpravu, podľa § 15 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. zároveň platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Civilný sporový poriadok okrem § 126. Keďže zákon č. 307/2016 Z.z. neustanovuje inak, znamená to, že v zmysle § 132 ods. 1 CSP náležitou súčasťou návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní je i pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností. Napokon, určený formulár, ktorého prostredníctvom sa podáva návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní (§ 4 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z.), vo svojej predtlačí vyžaduje i Opis skutočností, z ktorých vyplýva uplatňovaný peňažný nárok.

29. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku, musia byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Za rozhodujúce skutočnosti sa považujú údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca preto musí v žalobe, resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu, uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok (skutkový dej), na základe ktorého uplatňuje svoj nárok v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke (v totožnej otázke napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/295/2007). Ak pritom žalobca v žalobe, resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu, neuvedie všetky potrebné tvrdenia významné podľa hmotného práva, nejde o vadu žaloby, resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktorá by bránila pokračovaniu v konaní (§ 129 ods. 3 CSP, resp. § 5 zákona č. 307/2016 Z. z.), ak v nej opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke. Ak totiž obsahuje žaloba tvrdené skutočnosti, z ktorých je možné dovodiť, aký je predmet konania, potom procesnou sankciou za nesplnenie povinnosti tvrdenia, prípadne aj za nesplnenie dôkaznej povinnosti už v žalobe, nie je odmietnutie žaloby, ale prípadný neúspech účastníka vo veci samej (v totožnej právnej otázke napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/4457/2007).

30. Súd prvej inštancie síce v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobca v bode II. návrhu na vydanie platobného rozkazu uvádza, že si voči žalovanému uplatňuje nájomné za nebytové priestory po dni 01.03.2018, avšak tak ako v odvolaní namietal žalovaný, aj odvolací súd udáva, že takúto skutočnosť, resp. tvrdenie, žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu neuviedol. Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní ako opis rozhodujúcich skutočností uviedol, že úpadca Kúpnou zmluvou zo dňa 17.08.2015 nadobudol do svojho výlučného vlastníctva od predávajúceho SZAP, s.r.o., Žilina špecifikované nehnuteľnosti, že pôvodným vlastníkom nehnuteľností bola spoločnosť P&G group s.r.o., Trstená, IČO: 43 871 143, ktorá uzatvorila so žalovaným dňa 05.02.2013 Zmluvu o nájme nebytových priestorov (kaviareň a bar) a v rovnaký deň aj Zmluvu o nájme nebytových priestorov (fitnescentrum), že nájomný vzťah na základe oboch Zmlúv o nájme nebytových priestorov bol dohodnutý na dobu určitú od 01.03.2013 do 01.03.2018, že žalovaný aj po ukončení nájmu užíval priestory kaviarne, baru a fitnescentra, a teda Zmluvy sa v zmysle § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka obnovili za tých istých podmienok, a preto bol úpadca oprávnený ďalej účtovať nájomné, ako aj služby spojené s nájmom a že úpadca vystavil žalobcovi špecifikované faktúry, keď pri špecifikácii faktúr žalobca uviedol ich číslo, dátum vystavenia, fakturovanú sumu a dátum splatnosti. Tvrdenia o tom, aké konkrétne nároky úpadca žalovanému fakturoval, však žalobca v návrhu neuviedol. Pokiaľ aj žalobca jednotlivé faktúry označil v návrhu ako dôkaz a k návrhu ich pripojil, nedošlo tým ku konkretizácii a špecifikácii

uplatnených nárokov, keďže v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. v spojení s § 132 ods. 2 CSP aj v upomínacom konaní platí, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Napokon, ako odvolací súd zistil zo záznamu vyhotoveného technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku o pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 13.02.2023, súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi tiež konštatoval, že skutkové tvrdenia v žalobe nemožno nahradiť len odkazom na listinné dôkazy, to vyplýva priamo z CSP, pričom ako bude ďalej uvedené, zástupca žalobcu na tomto pojednávaní skutkové tvrdenia o uplatňovanom nároku konkretizoval a špecifikoval.

31. Odvolací súd preto uzatvára, že zo skutočností a tvrdení uvedených žalobcom v návrhu na vydanie platobného rozkazu síce bolo možné dovodiť, že žalobca si uplatňuje proti žalovanému nároky z titulu užívania predmetných nebytových priestorov, a teda nešlo o neúplný alebo nezrozumiteľný návrh, pri ktorom by bolo potrebné odstraňovať vady, avšak zo skutočností a tvrdení uvedených žalobcom v návrhu už nebolo možné dovodiť, aké konkrétne nároky si žalobca proti žalovanému uplatňuje, t.j. či cenu odplaty za užívanie alebo cenu za služby, v akej výške a za aké obdobia pri jednotlivých nebytových priestoroch a najmä nebolo možné dovodiť, že si uplatňuje i odplatu za užívanie nebytových priestorov baru, kaviarne a fitnesscentra za obdobie máj až december 2018 a takéto skutočnosti a tvrdenia neuviedol žalobca ani v písomnom vyjadrení k podanému odporu žalovaného. Žalobca pritom bol od začatia konania zastúpený advokátom, a teda s poukazom na poslanie advokácie (§ 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii), advokát sa v zmysle článku 11 ods. 3 CSP považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.

32. Z písomnej zápisnice vyhotovenej súdom prvej inštancie o pojednávaní konanom dňa 13.02.2023, ako aj zo záznamu vyhotoveného technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku o pojednávaní konanom dňa 13.02.2023, odvolací súd zistil, že zástupca žalovaného vo svojom úvodnom prednese konštatoval, že v žalobe nie sú uvádzané žiadne skutkové tvrdenia, len čísla faktúr, nie je to v rámci tvrdení, vyplýva to z textu. Konajúca sudkyňa súdu prvej inštancie tiež konštatovala, že v žalobe nie je vyšpecifikované obdobie a následne v reakcii na to, čo vytýkala aj zástupca žalovaného, uviedla, že aj podľa jej názoru tie chýbajúce skutkové tvrdenia v žalobe, nemožno ich nahradiť len odkazom na listinné dôkazy, to vyplýva priamo z CSP a je oprávnením súdu žiadať od žalobcu doplnenie skutkových tvrdení. Sudkyňa tiež konštatovala, že hoci z faktúr je to jasné, lebo v tom texte faktúr úpadca ako dodávateľ uvádza, čo fakturuje, ale aj tak bolo by to nahradzovaním povinnosti tvrdenia žalobcu, následne sudkyňa žalobcu vyzvala, či to chce doplniť. Postup súdu prvej inštancie spočívajúci vo výzve žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení týkajúcich sa sporu, je potrebné hodnotiť ako žiadosť o ďalšie skutkové tvrdenia v zmysle § 150 ods. 2 CSP, podľa ktorého na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia. Z ustanovenia § 150 ods. 2 CSP, ale prípadne ani iného procesného ustanovenia pritom nevyplýva, že o ďalšie skutkové tvrdenia by mal súd strany žiadať písomne, a že by sa tak nemohlo stať aj na nariadenom ústnom pojednávaní.

33. Na základe žiadosti súdu prvej inštancie žalobca (zástupca žalobcu) na pojednávaní konanom dňa 13.02.2023 uviedol, že chce doplniť skutkové tvrdenia v žalobe, čo sa týka odplaty za užívanie nebytových priestorov tak, že žalobca si voči žalovanému uplatňuje i odplatu za užívanie nebytových priestorov za obdobie máj až august 2018, ktorú žalovanému vyúčtoval faktúrou č. 1018010 a odplatu za užívanie nebytových priestorov za obdobie od septembra do decembra 2018, ktorú vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 1018019. Žalobca si túto odplatu voči žalovanému uplatňuje titulom nájomného a v prípade, že by súd dospel k záveru, že nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným neexistoval, tak titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

34. Hoci žalobca na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 13.02.2023 uviedol, že odplatu za užívanie nebytových priestorov za obdobie máj až august 2018 a za obdobie od septembra do decembra 2018 si uplatňuje voči žalovanému titulom nájomného a v prípade, že by súd prvej inštancie dospel k záveru, že nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným neexistoval, tak titulom vydania bezdôvodného obohatenia a hoci súd prvej inštancie správne konštatoval, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou žalobcu, ale len skutkovými okolnosťami, na ktorých založil žalobu, odvolací súd nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že vyjadrenie žalobcu na pojednávaní dňa 13.02.2023 bolo skôr právnou kvalifikáciou uplatneného nároku. Žalobca totiž týmto svojím vyjadrením prioritne konkretizoval a špecifikoval obdobie, za ktoré sa domáha odplaty za užívanie nebytových priestorov, a teda žalobca

až na pojednávaní konanom dňa 13.02.2023 prvýkrát uviedol, že sa proti žalovanému domáha odplaty za užívanie nebytových priestorov za obdobie máj až december 2018.

35. „Vyhodnotenie zásahu, doplnenia, upresnenia žalovaného nároku alebo skutočností uplatnených žalobcom v podanej žalobe podlieha hodnotiacemu úsudku konajúceho súdu, ktorý sa odvíja od žalobcom predloženého skutkového základu. Je však možné konštatovať, že za podstatnú zmenu skutkových okolností tvrdených v žalobe je potrebné považovať také doplnenia či upresnenia, ktoré môžu mať dopad na právny inštitút premlčania žalovaného nároku. Totiž bez konkretizácie začiatku a konca premlčacej lehoty uplatneného nároku, je akékoľvek následné právne posúdenie konajúcim súdom možné vyhodnotiť ako predčasné, nereflektujúce prejednávany spor a v ňom uplatnený žalobný nárok.“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/4/2021 zo dňa 28.04.2022, publikované pod R 3/2023).

36. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 13.02.2023, a to ešte predtým, než žalobca uviedol ďalšie skutkové tvrdenia o tom, že sa proti žalovanému domáha odplaty za užívanie nebytových priestorov za obdobie máj až december 2018, uplatnil námietku premlčania, avšak uplatnil ju bez konkretizácie začiatku a konca premlčacej lehoty, keď konštatoval, že nájom zanikol uplynutím doby a žalobca môže maximálne žiadať bezdôvodné obohatenie, ktorý nárok ale nebol uplatnený a keby bol, vznáša námietku premlčania.

37. Na rozdiel preklúzie, t.j. zániku práva z dôvodu, že nebolo uplatnené v určenom čase (§ 583 Občianskeho zákonníka), na ktorú súd prihliada ex offo, premlčané právo súd neprizná len vtedy, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby (§ 388 ods. 1 Obchodného zákonníka), a teda o premlčaní práva súd rozhoduje len v rozsahu splnenia procesných povinností strany, ktorá sa premlčania dovoľáva. Námietka premlčania ako hmotnoprávna námietka spôsobujúca oslabenie práva protistrany (§ 152 CSP), preto musí byť uplatnená dostatočne kvalifikovane na to, aby súd mohol jej dôvodnosť vyhodnotiť a posúdiť, t.j. musí byť uplatnená najmä s konkretizáciou začiatku a konca premlčacej doby. Preto, ak žalobca prvýkrát až na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 13.02.2023 uviedol, že sa proti žalovanému domáha odplaty za užívanie nebytových priestorov za obdobie máj až december 2018, v konkrétnych okolnostiach súdnej veci to znamená, že až na základe takýchto tvrdení a skutočností uvedených žalobcom mohol žalovaný námietku premlčania uplatniť kvalifikovane, t.j. s konkretizáciou začiatku a konca premlčacej doby. Žalovaný tak na bezprostredne nasledujúcom pojednávaní konanom dňa 22.03.2023 aj urobil a námietku premlčania uplatnil tak, že zo strany žalobcu bolo prvýkrát až na pojednávaní dňa 13.02.2023 uplatnené plnenie za užívanie priestorov za mesiac máj až december 2018, a preto vznáša voči uplatnenému nároku námietku premlčania, pretože 4-ročná premlčacia lehota za mesiac december 2018 začala plynúť dňa 01.01.2019 a uplynula dňa 01.01.2023. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje i na to, že v dôsledku nesprávnej protokolácie konajúcou sudkyňou, došlo k zrejmej nesprávnosti v písomne vyhotovenej zápisnici o pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 22.03.2023, keď ako odvolací súd zistil zo zvukového záznamu o pojednávaní konanom dňa 22.03.2023, zástupca žalovaného vo svojom prednese pre plynutie premlčacej doby udával dátumy „01.01.2019“ a „01.01.2023“, avšak sudkyňa protokolovala dátumy „01.12.2019“ a „01.12.2023“.

38. Odvolací súd preto uzatvára, že ak na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 13.02.2023 žalobca prvýkrát konkretizoval a špecifikoval obdobie, za ktoré požaduje odplatu za užívanie predmetných nebytových priestorov, a teda doplnil skutkové tvrdenia v tom, že sa domáha odplaty za užívanie nebytových priestorov žalovaným za obdobie máj až december 2018, v konkrétnych okolnostiach súdnej veci šlo o zmenu žaloby spočívajúcu v podstatnom doplnení rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, keďže až takéto doplnenie umožnilo žalovanému konkretizovať uplatnenú námietku premlčania, t.j. premlčanie namietat' kvalifikovane. Súd prvej inštancie preto podľa správneho hodnotiaceho úsudku v konkrétnych okolnostiach súdnej veci mal dospieť k záveru, že žalobca navrhol zmenu žaloby v zmysle § 140 ods. 2 CSP a podľa § 142 a § 143 CSP bolo povinnosťou súdu prvej inštancie o prípustnosti alebo neprípustnosti zmeny žaloby rozhodnúť.

39. Pre úplnosť veci odvolací súd poukazuje i na to, že hoci žalobca urobil podstatné doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe na základe žiadosti súdu prvej inštancie, a teda v dôsledku postupu súdu prvej inštancie podľa § 150 ods. 2 CSP, vzhľadom na znenie § 140 ods. 2 CSP, za súčasnej právnej úpravy už nie je neaplikovateľná judikatúra, resp. súdna prax ustálená za účinnosti zákona č.

99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok o tom, že v prípade reakcie účastníka na výzvu súdu nepôjde fakticky o zmenu žaloby, ale len o doplnenie prekvalifikovanie skutkových tvrdení na základe poučenia súdu a v podstate ide o upresnenie žaloby, o ktorom nie je potrebné rozhodovať uznesením.

40. Vo vzťahu k žalovaným tvrdenému nesprávnemu posúdeniu počiatku omeškania a nesprávnym skutkovým zisteniam vo vzťahu k daňovým dokladom – faktúre č. 101801 zo dňa 10.09.2018 a č. 1018019 zo dňa 31.12.2018, odvolací súd udáva, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, a preto právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené a novoty v odvolacom konaní možno uplatniť len za splnenia podmienok a predpokladov upravených v ustanovení § 366 CSP. Tvrdenia o stanovení počiatku omeškania žalovaný uviedol až v odvolaní, avšak tento prostriedok procesnej obrany sa netýka procesných podmienok konania, netýka sa vylúčenia sudcu, nemá ním byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a žalovaný ani len netvrdil, že tento prostriedok procesnej obrany bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto dospel k záveru, že ide o novotu, ktorú podľa § 366 CSP nemožno v odvolaní použiť.

41. Vzhľadom na to, že zistené nedostatky v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý nerozhodol o pripustení alebo nepripustení zmeny žaloby, nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. vo veci samej, ako aj v závislom výroku III. o náhrade trov konania a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

42. V ďalšom konaní súd prvej inštancie v súlade s § 142 a § 143 CSP rozhodne o zmene žaloby uplatnenej žalobcom návrhom ústne podaným na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 13.02.2023 a spočívajúcej v podstatnom doplnení rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, t.j. spočívajúcej v doplnení tvrdení o tom, že žalobca si uplatňuje odplatu za užívanie nebytových priestorov žalovaným za obdobie máj až december 2018. Následne súd prvej inštancie v kontexte žalovaným vznesenej námietky premlčania opätovne posúdi a vyhodnotí žalobcom uplatnený nárok na odplatu za užívanie nebytových priestorov (bar, kaviareň, fitnesscentrum) žalovaným v období máj až september 2018, pričom bude mať na zreteli, že v prípade pripustenia zmeny žaloby, k požadovanému uplatneniu práva, resp. nároku, dochádza úkonom návrhu na zmenu žaloby.

43. Podľa § 391 ods. 2 CSP súd prvej inštancie je pri novom rozhodovaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

44. Podľa § 396 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

45. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).